

22.05.2014 г. / 14:03:03

Вяра

25.04 по еретическия, †12 април по църковния календар - Св. преподобни Василий изповедник, епископ Парийски. Св. священомъченик Зинон, епископ на Верона. Св. преподобни Исаак Сирин. Св. преподобна Атанасия игумения. Св. преподобна Антуса

В памет на преподобния наш отец Василий изповедник, епископ на Пария

(след 754 г.)

*Св. Василий
Изповедник,
епископ на
Пария.
Фрагмент
от икона от
Новгород.
Края на XV в.*

В Пария, древен град в Мала Мизия, от времето на разпространението на християнството в него, имало учредена епископска катедра, подчинена на кизическия митрополит. Сред епископите на Пария е и преподобният Василий, избран за епископ поради добродетелния си богоугоден живот. При възникването на иконоборческата ерес свети Василий се проявил като истински Христов изповедник: отбягвал всякакво общение с еретиците, не им позволявал да действат в неговата епархия и не се съгласил, въпреки принудите, да подпише писменото постановление за унищожаване на иконите. За тази ревност към вярата той бил принуден да претърпи гонения и поругания от страна на еретиците и водел подобно на апостол Павел живот в скърби, беди и притеснения, като постоянно се преселвал от едно място на друго. С благочестието и стремежа си да опази чистотата на Църковното учение, преподобният не можел да не ненавижда нечестивите сборища на еретиците и затова не поддържал връзки с тях. Като благоугодил на Господа с живота си, преподобни Василий с мир отишъл при Него.

Кондак преподобного Василия

глас 2

Вышняго светом озарився, блаженне,/ просвещаеши вся,/ иже любовию чествующия твое, отче, честное страдание. / Василие священнострадальне,/ моли Христа Бога// непрестанно о всех нас.

**В памет на светия свещеномъченик Зинов,
епископ на Верона (ок. 260 г.)**

Св. свещеномъченик Зинон. Фреска от църквата "Панагии Аракос", Кипр. 1192 год.

Свети Зинон бил грък, роден в Сирия. Като пътешествал из разни страни с намерението да получи християнско образование, пристигнал в Италия и се заселил в град Верона. Жителите на този град видели добродетелния му живот и го избрали за свой епископ.

Макар че по това време преследванията на християните вече били прекратени, все още имало много езичници, които Зинон просвещавал със светлината на християнското учение. Освен това му се наложило да води борба с арианите. В тази борба той се оказал твърд изповедник на истините на православието, въпреки гоненията, надигнати срещу православните от императорите Констанций и Валент, които покровителствали арианството.

Зинон се потрудил много в полза на Божията Църква, достатъчно време ръковолил своето паство, и отишъл с мир при Господа.

Заради големите си подвизи той бил удостоен от Бога с дара на чудотворството. Свети Григорий Велики разказва следното чудо, което станало в деня на паметта на светеца през 558 година.

През тази година в Италия имало необичайно наводнение. Най-голямата река на Италия, Тибър, излязла от бреговете си така, че всички околности на Рим били залети с вода. Река Атесис, която минавала близо до Верона, също излязла от бреговете си; водите и' обкръжили храма, построен в чест на свети Зион, и като се вдигали все по-високо, достигнали до самите прозорци на църквата. Църковните врати били отворени, но водата не влизала в храма, а застанала като стена при вратите, и мнозина, които били в храма, отивали при вратата и утолявали жаждата си, като гребвали вода с ръце.

И много други чудеса станали по молитвите на Божия угодник Зион.

**Житието на
преподобната наша
майка Атанасия (860
г.)**

Описанието на живота и подвизите на светиите за поука на онези, които четат или слушат, не само заслужава похвала и е спасително дело, но е изпълнение на апостолската заповед, която повелява да помним нашите наставници. Това ни заставя да предложим, макар и накратко, разказа за живота на блажената Атанасия, още повече че добрите примери от нейния живот, като събития от отдавна отминало време, могат да бъдат забравени и така мнозина ще се лишат от много полезни поучения за душите си. Тази достойна за възхвала жена и съименница на безсмъртието, проявила се в своя добродетелен живот като вярна и добра рабиня на Небесния Владика, произхождала от благочестивите и благородни родители Никита и Мария; те живеели на остров Егина и там се родило момиченцето, което впоследствие станало избран съсъд на Дух Свети. Още на седемгодишна възраст тя се научила да чете Псалтира и отличавайки се с любов към книгите, особено прилежно се занимавала с четене на Свещеното Писание. Веднъж, когато работела на тъкачния стан, тя видяла да се спуска отгоре към нея блестяща звезда, която стигнала до гърдите и', осветила я цялата и изчезнала. Оттогава момиченцето се просветило духом: възненавидяло суетата на света и решило да отиде в манастир. Но родителите силно се възпротивили на благото намерение на дъщеря си и въпреки желанието и' я принудили да се омъжи. В брака тя проживяла само шестнадесет дена, след което неочаквано овдовяла: дивите маври внезапно нападнали страната и мъжът на Атанасия трябвало да отиде на война, където, по непостижимия Божий промисъл, бил убит. Като овдовяла, Атанасия отново решила да се отдалечи в манастир, но преди още да е успяла да изпълни желанието си, пристигнал указ от царя всички девойки и млади вдовици да встъпват в брак с неговите воители. Подтиквана от родителите си, Атанасия повторно се омъжила. И в новото съпружество не изоставила

грижите за спасението си: не се съблазнявала от удоволствията и не се предавала на излишни грижи за временните блага, почти цялото време прекарвала в четене на Священото Писание или в пеене на псалми. Кротостта и искреното смирение били нейното главно украшение, затова домашните не можели да се отнасят с нея по друг начин, освен с любов, а съседите, които знаели нейния добродетелен живот, не можели да не говорят за нея с похвала. Тя толкова обичала да помага на бедните, че понякога в нейния богат дом не се намирало нищо повече за раздаване: с чест приемала монасите и странниците, които идвали при нея, като с любов ги приютявала; на вдовиците, сираците и всички, които били в нужда, тя щедро раздавала необходимото за живот. А когато в тази страна настанал голям глад, довел до нищета мнозина, Атанасия хранела не само единоверците, но и езичниците, които живеели там. Примрели от глад, те идвали при блажената Атанасия и тя им давала не само храна и дрехи, но и всичко друго, от което имали нужда, като по този начин изпълнявала словото на Господа: “бъдете милосърдни, както и вашият Отец е милосърден”, “защото Той оставя Своето слънце да грее над лоши и добри, и праща дъжд на праведни и неправедни”. В неделните и празничните дни Атанасия радушно канела при себе си своите съседки и им четяла Священото Писание, като им внушавала любов към Бога и ги наставлявала на добродетелен живот. Така, постоянно израствайки в богоугодния живот, Атанасия се украсявала с добродетели, както полето напролет се украсява с цветя. След като изтекли няколко години от съпружеството и', тя убедила мъжа си да се отрече от съблазните на този свят и да отиде в манастир: той приел наставленията на съпругата си и станал истински монах, който водел живот, достоен за своето звание; известно време след пострижението си отишъл с мир при Господа. Блажената Атанасия останала свободна и посветила целия си живот единствено на служението на Бога. Намерила

и други благочестиви жени, които имали същата любов към Бога и намерения, еднакви с нейните, и с радост се сближила с тях. Не след дълго жените раздали имотите си на бедните, един благочестив старец ги постригал и те се отделили от света, като избрали едно уединено място за безмълвен живот. След три-четири години, въпреки отказа на блажената Атанасия, жените я убедили да приеме началничеството над тях. Но тя, макар да носела званието на игумения, смятала себе си за най-последната от тях според Господнята заповед: "който иска между вас да бъде големец, нека ви бъде слуга". Трудно е с думи да се изрази цялата висота на нейното смирение: като смятала себе си недостойна дори да живее сред жените, тя се смятала още по-недостойна да приема от тях някакви услуги: затова никога не позволявала на нито една от тях да и' прислужва, дори вода да полее на ръцете и'. Въздържанието и' било много голямо: хапвала по малко хляб само вечер и пиела вода не повече от това, което е нужно за утоляване на жаждата; употребявала елей и вино, сирене и риба с благодарност към Бога единствено на празниците Рождество Христово и Светлото Христово Възкресение; през светата четиридесетница за храна и' служела само варена зеленина, която приемала през два дена; през тези дни употребявала вода колкото може по-малко. Камъни, поставени на земята, и покрити с бодлива власеница, и' били постеля, която всяка нощ като Давид обливала със сълзите си; и тези сълзи, събудени от любов към Бога, и от съзнание за своята греховност по време на молитва и псалмопееене се леели постоянно от очите и'. Връхната дреха на Атанасия била от овча вълна; на тялото си носела остра власеница. Спяла съвсем малко и прекарвала по-голямата част от нощта в усърдна молитва към Бога и благочестиви размишления, а през деня сама или с другите жени се занимавала с пеене на псалми. Внимавала да не отмине нито един час без молитва и постоянно славословела Господа, подражавайки на Давид,

който казва: “Ще благославям Господа във всяко време; хвалата за Него винаги е в устата ми”. От деня, в който влязла в манастира, до самата си кончина тя не вкусила нито един градински плод. Много мъка видяла Атанасия, докато управлявала сестрите и се грижела за тях, но поради своето смирение и кротост тя никога, на нито една от тях не казала дума за укор или оскърбление; никой не чул от нея нещо обидно, нито малък, нито голям, нито робът, нито свободният; многобройните непослушания от страна на сестрите приемала кротко и спокойно, като се надявала на въздаяние в бъдещия живот. След като ръководила сестрите четири години, блажената Атанасия стигнала до мисълта да се пресели от това място на друго, където ще и' бъде по-удобно да служи на Бога в безмълвие. По Божие решение се намерил един монах - старец, който бил свещеник и игумен, на име Матей, човек добродетелен и свят. Като разбрал доброто намерение на жените, той им посочил желаното място на същия остров: това било пустинна планина, в която се пазела една древна църква на името на свети първомъченик Стефан. Като видяла това място, преподобната Атанасия казала: отдавна знаех с духа си за него и мисля, че ще преживеем тук до смъртта.

Преподобният Матей с благословието на епископа на тази страна устроил край църквата на свети Стефан обител за блажената Атанасия и сестрите. Достоен е да бъде споменат, макар и с малко думи, животът на Матей. Този преподобен отец си бил възложил голям подвиг: всяка нощ прочитал Псалтира, като прибавял към четенето и молитви; а когато ставало необходимо да се подкрепи със сън, спял не легнал, а седнал, и то за малко. При пеенето на псалмите, четенето на молитвите или при принасянето на Безкръвната жертва изпадал в толкова силно умиление, че не можел да удържи сълзите си, и присъстващите не можели да не извлекат за себе си полза от такава гледка. Преподобният носел само една остра власеница и с голямо въздържание и подвизи съвсем бил

изсушил плътта си. Той имал особена любов към свети Евангелист Иоан Богослов, възлюбения ученик на Господ Иисус Христос. Веднъж през лятото, в деня на паметта на светия апостол, Матей, като пристъпвал към извършване на Божествената Литургия, казал на един от презвитерите, които служели с него: “Кой е достоен сега да бъде в Ефес и да види там светия Евангелист Иоан Богослов?” След тези думи той въздъхнал от дън душа и заплакал. И станало чудо: преподобният и двамата му съслужители свещеници видели свети Иоан Богослов да стои край престола; видението продължило до края на Литургията. От него той изпаднал в такова умиление и се изпълнил с такава духовна радост, че през следващите три дни не можел да вкуси храна. Веднъж довели при преподобния един съвсем разслабен човек: като се съжалил над него, той свалил от себе си мантията и облякъл с нея разслабения, който веднага оздравял. При него дошъл друг човек, чието лице било сгърчено от действието на дявола; когато преподобният докоснал с ръка лицето му и направил кръстен знак над него, то веднага придобило обикновения си вид. Също и една старица, измъчвана от нечист дух, дошла при светия и по неговите молитви се освободила от мъчителя. По подобен начин била излекувана и една друга жена монахиня, която също страдала от нечист дух. Но този, както се вижда от разказаното, велик Божий угодник, получил от Господа дара да изцелява, по необяснимите Божии съдби починал от насилствена смърт във водата. Корабът, с който преподобният пътувал по посока към Цариград, потънал заедно с всички хора на него. Поради това остров Егина се лишил от мощите на преподобния отец, които за мнозина биха били извор на изцеления. След него презвитер и игумен станал скопецът по рождение на име Игнатий; с добродетелния си живот и даровете, получени от Господа, той бил подобен на Матей; без да се отклонява от пътя на богоугодния живот до самата си смърт, той честно заминал при Господа; край гроба му се

изгонвали бесове и се лекували болести. Да се върнем сега отново към разказа за житието на преподобната Атанасия. Беше казано, че преподобната Атанасия притежавала голяма кротост и смирение. Тя почти постоянно се молела на Бога и като гледала към небето, понякога виждала една удивителна картина, която събуждала у нея ужас: тя виждала светъл облак, който разпръсквал слънчевите лъчи, а по средата му някакъв мъж, който блестял с неизказана красота. Това многократно видение събуждало удивление у нея и я заставяло да се запита: кой е надарил този мъж с такава красота? За какви добродетели е удостоен с такава велика прослава? По време на тези размисли сякаш и' се чул глас, който и' казал: Мъжът, от който ти се удивяваш, е украсен така от смирение, съчетано с кротост; знай, че с тези добродетели и ти ще постигнеш същото. Като съзерцавала ежедневно споменатото чудно видение, преподобната украсявала себе си със смирение и кротост с такава ревност, че трудно можело да се намери подобен на нея в това отношение човек: у нея не се забелязвала и най-мъничка следа от гняв или превъзнасяне, тя преуспявала и в останалите добродетели, поради което нейното непомрачено от грях душевно око можело да съзерцава на небето чудни явления. Заедно с това Господ я удостоил с дара на чудотворството. Веднъж, когато се била отдала насаме на благочестиви размисли, при нея дошъл един човек, когото силно го болели очите, и поискал да се помоли за него на Бога. Тя със смирение и като да го утеши, казала: - И аз страдам от болки в очите, потърпи и ти, и Бог ще ти помогне. Но той не си отивал, а с вяра я молел да го излекува. Тогава блажената Атанасия положила на очите му ръката си с думите: - Нашият Господ Иисус Христос, Който е излекувал слепеца от рождение, да дари и на тебе, братко, пълно изцеление. Човекът веднага се освободил от своята болест. Славата на блажената Атанасия се разпространила из цялата страна. Множество болни идвали в

манастира и тук, по молитвите на преподобната, били изцелявани. До църквата на свети Стефан преподобна Атанасия устроила още три: едната на името на Пресвета Богородица, другата на свети Йоан Предтеча и третата на свети Николай Чудотворец. Тя особено разкрасила църквата на света Богородица, като получила всичко необходимо за нейната подредба от благочестивите хора, които дълбоко уважавали преподобната. Но славата и почитта на хората, и притесненията от тези, които идвали, породили у нея недоволство и желание да се уедини на друго място. Като взела със себе си две от сестрите, Марина и Евпраксия, тя тайно заминала за Константинопол, където останала седем години в един женски манастир. Но тъй като много тъгувала по любимата, създадена с нейния труд, църква на Пресвета Богородица, тя често казвала през сълзи: - Притесненията и напразната човешка почит ме принудиха да се отделия от църквата на моята Владичица Богородица; бягайки от суетната слава, аз изоставих нейния великолепен храм и сега седя тук като странница. Но и тук преподобната не останала в неизвестност, и тук Бог прославил Своята рабиня: тя започнала да изгонва бесове и да лекува болни. Мълвата за нея достигнала сестрите и в Егинския манастир, те дошли при блажената Атанасия и започнали да я молят да се върне с тях в своя манастир, към което я подтикнало и едно видение. Преподобната казала на сестрите Евпраксия и Марина: "Време е да се връщаме у дома: видях във видение отворена църквата на Пресвета Богородица, откъдето ни се заповядваше да влезем вътре". Тя напуснала Цариград и се върнала заедно със сестрите на остров Егина в своя манастир. Тук, наскоро след завръщането, тя се разболяла тежко и научила за смъртта си дванадесет дни по-рано: видяла двама мъже, облечени в бели дрехи, които приближили към нея, подали и написана хартия и казали: това е твоята свобода; вземи и се зарадвай. Като дошла на себе си след видението, разбрала, че

скоро ще трябва да отиде при Господа и затова дванадесет дена останала на молитва и благочестиви размишления, като не приемала нито храна, нито питие; а на сестрите край нея казвала: - Пейте, сестри мои, и непрестанно хвалете Господа, та да се смили той за нашите грехове. Когато настъпил дванадесетият ден, преподобната казала, като се обърнала към тях: - Помогнете ми, тъй като вече много отслабнах - идете в църквата и довършете четенето на Псалтира, аз повече не мога, защото вече останах почти без сили. Те с плач я питали: - До кой псалом си стигнала, откъде трябва да продължим? Тя тихо отвърнала: - Сега чета деветдесети псалом и повече не съм в състояние. Сестрите отишли и дочели Псалтира. После се върнали и паднали до леглото на преподобната, като изпросвали за себе си последната нейна молитва. Тя се помолила за всички и като прегърнала Марина и Евпраксия, казала: - Сестри мои възлюбени, ето, ние в този ден се разделяме, но в бъдните времена Бог отново ще ни събере; да ви даде Бог мир и любов, и единомушие, и да изпрати върху вас Своите щедрости. По време на тези и други нейни прощални слова лицето и' просияло като светлина и присъстващите се изпълнили с удивление и ужас. Наближавал празникът Успение на Пресвета Богородица и преподобната казала на сестрите: - Внимавайте да не забравите нещо от това, което е нужно за празника; нека и службата да се извърши благочинно, и на сираците, бедните и вдовиците да се устрои празнична трапеза; а след Божествената Литургия предайте на земята бедното ми тяло. Като казала това и прегърнала споменатите сестри, тя починала в Господа, като че заспала обичайния си естествен сън. Била също като жива: очите и устата и' останали затворени, тъй че не било нужно да правят това, както обикновено се прави след смъртта. Сестрите, като припадали към тялото и', така оплаквали своето сиротинство: - Къде - казвали те - отиде ти, свята наша майко, съименнице на безсмъртието? Нима съвсем ще оставиш нас, сироти, като

изчезнеш от очите ни? Къде ще видим пак твоето ангелско лице? Къде ще чуем твоя глас, утешаващ в скърбите и наставляващ за добри дела? Угасна светилникът, който вселяваше у нас бодрост и надежда! Ето, ти спиш, а ние сме близо до смъртта от скръб по тебе; ние няма вече да те видим с нас в Божия храм, да ни поучаваш с думи и с личен пример. Господ те взе в Своите безсмъртни обители. С такъв плач те подреждали свялото тяло на преподобната. Блажената Атанасия починала на 14 август, в навечерието на празника Успение на Пресвета Богородица; на самия празник, след като била извършена Божествената Литургия, била погребана с чест при безутешните ридания на сестрите. Сестрата, която приела след преподобната властта на игуменията, денем и нощем не се отделяла от гроба и' и света Атанасия и' се явила насън, като казала:- Вярвай, не се съмнявай, че на четиридесетия ден след моята кончина ще приема приготвеното ми от Господа. Игуменията се събудила и недоумявала какво означават видението и думите на преподобната. На четиридесетия ден, както понякога се случва, сестрите забравили да извършат обичайния помен, като мислели, че дотогава има още две денонощия. На този ден вечерта Атанасия им се явила и казала: - Защо забравихте четиридесетия ден и не направихте нищо за мой помен? Не раздадохте на бедните и не приехте, както трябва, онези, които искаха да ме поменат. Игуменията, като станала, внимателно преброила дните и се убедила, че наистина вече е настъпила вечерта на четиридесетия ден, в който трябвало да направят помен. На другия ден сутринта, когато направили помена, по време на Божествената Литургия, две монахини, началничките на хора, на които Бог отворил душевните очи, видели в храма чудна картина: двама благолепни мъже, облечени в светли ризи, влезли в храма, като водели преподобната Атанасия; като застанали с нея пред светия олтар, те я облекли в украсена със скъпоценни камъни царска

мантия, възложили на главата и' царска корона, увенчана отзад и отпред с кръст, дали в ръката и' също украсен със скъпоценни камъни златен скиптър, после я хванали под ръка и я въвели през царските двери в светия олтар. В Пролога се разказва за блажената Атанасия и следното. Като отивала при Господа, заповядала на сестрите до четиридесетия ден ежедневно да слагат за неин спомен трапеза на бедните. Но те изпълнявали нареждането и' само до деветия ден, а после престанали. Тогава светицата им се явила с двама ангели и казала: - Защо забравихте завещанието ми? Знайте, че милостинята и иерейската молитва, които се принасят за душата в продължение на четиридесет дена, умилостивяват Бога: ако душите на покойните са били грешни, Господ им дарява опрощаване на греховете; ако пък са праведни, тези, които се молят за тях, ще бъдат наградени с благодеяния. Като казала това, преподобната забила жезъла си в земята и станала невидима, а сестрите, като станали на сутринта, видели, че жезълът и' е разцъфнал, и прославили Твореца на всичко, Бога. Това разказва Прологът. Една година след като се преставила преподобната Атанасия, в деня на поменаването, както разказва Метафраст, в манастира дошли двама мъже свещеници, които водели със себе си жена, измъчвана от зли духове. Като вдигнали покрива на гроба, разкопали земята и извадили самия ковчег с тялото на преподобната, веднага нечистите духове се махнали, а жената оздравяла. От ковчегата пък се разнесло благоухание и тези, които били наоколо, видели от него да капе миро. Тогава отворили ковчегата и видели преподобната като току-що заспала: лицето и' сияело с благолепие; тялото, от което извираше миро, било меко и ръцете се свивали; нищо не било предадено на тление. Тази гледка извикала неволни, радостни сълзи в очите на всички. Свещените мъже, като затворили ковчегата, решили да не полагат мощите в земята, а да ги оставят на открито в храма, което и направили; после, като

изградили нова гробница, преместили в нея светите мощи на блажената Атанасия. Монахините свалили от мощите власеницата и приготвили нова копринена дреха, но когато искали да облекат в нея светите мощи, не могли да сторят това, понеже света Атанасия не искала. Тя като жива здраво притискала ръцете си към гърдите, като се противела на намерението на сестрите: тя не искала копринени одежди, възлюбила нищетата и след смъртта. Една от монахините, която заради добродетелния си живот била станала избран съсъд на Светия Дух, преклонила колена и се молела, като се обръщала към преподобната като към жива: - Господарке наша, както когато живееше с нас винаги проявяваше безпрекословно послушание, тъй и сега благоволи да ни послушаш и да облечеш тази смирена одежда, която ти принасяме. Когато се помолила така, преподобна Атанасия я послушала и о, чудо! повдигнала се, седнала и протегнала ръце, за да я облекат; след като я облекли, пак легнала в ковчега. Много чудеса ставали при нейните свети мощи: лекували се всякакъв вид болести, бесовете напускали хората по нейните свети молитви; не може да стигне времето, за да се опишат подробно всичките и' чудеса, но нека тези, които четат или слушат житието и', да не съжбяват за това; да бъдем доволни и от краткото, но все пак полезно повествование за преподобната. Ти, блажена Атанасия, почетена с името на безсмъртието, съжителко на божествените ангели, евангелски обедняла заради Христа и обогатила себе си с божествени дарове, ти, която винаги си плакала, а си намерила ненарушимо с нищо утешение, прекарала си в глад и жажда временния си живот, а си получила вечното блаженство, милостива към бедните и затова помилвана от Бога, ти, която си приела Дух Свети и мир в душата заради сърдечната си чистота, станала си храм на Дух Свети и съкровищница с добродетели на земята, поради което си удостоена с неизказана прослава на небето, ти, която си се въдворила в

сонма на светиите и споделяш тяхното блаженство, помени и нас, които възхваляме твоето добродетелно житие и с духовна радост почитаме паметта ти. Погледни живота, който водим, сред мирските метежни вълни, та чрез твоите молитви да поживеем праведно, да се избавим от дяволските мрежи и да бъдем удостоени с вечно блаженство заедно с тебе, по благодатта на нашия Господ Иисус Христос, на Когото заедно с Отца и Светия Дух слава, чест и поклонение, и сега, и винаги, и във вечните времена. Амин.

Житие на преподобния наш отец Исаак Сирин (550 г.)

Свети Григорий Двоеслов, папа Римски, в своя диалог с дякон Петър разказва следното за свети Исаак. По времето на древните готи близо до град Сполето живеел праведен мъж на име Исаак; той прекарал тук до края на владичеството на готите и мнозина жители на Рим го познавали. Особено много

почитала свети Исаак една девойка Грегория, която живеела в Рим при храма на Пресвета Богородица. В дните на младостта си Грегория била сгодена, но когато дошло време за бракосъчетанието, побягнала в църквата, с желание да получи монашески образ; преподобни Исаак отървал Грегория от роднините и¹, които насила искали да я извлекат от храма, и с Божието съдействие я постригал за монахиня. Така Грегория презряла земния жених и се удостоила с небесен годеж. Свети Григорий Двоеслов научил твърде много неща за Исаак от честния отец Елевтерий, който бил в близки отношения с преподобния, и онова, което той разказвал за него, напълно се потвърждавало от другите сведения за живота му. Исаак не бил родом от Италия, но тук ще опишем само онези чудеса, които е извършил в тази страна.

Когато преподобни Исаак пристигнал от Сирия в Сполето, първо влязъл в църквата; помолил клисарите да му разрешат да се моли толкова време, колкото желае, дори ако поиска да остане в храма и през нощта, когато вече ще бъдат затворени църковните врати. И като застанал на молитва, прекарал в църквата без почивка две денонощия и половина. Един от клисарите, който бил горд - и тази гордост го довела до греха, като възбудила у него несправедливо негодувание срещу преподобния, - като забелязал това, започнал да се подиграва на свети Исаак с оскърбителни думи, наричал го лицемер, който престорено се моли почти три денонощия, за да си спечели известност. После се приближил до преподобния, ударил го по бузата и настоявал със срам да напусне храма като лицемер. И в същия миг клисарят бил постигнат от наказание: по Божие допущение внезапно го нападнал нечист дух и като му причинявал силни мъки, го хвърлил в нозете на Божия човек с вик: "Исаак ще ме изгони!" Допреди нечистият дух да обяви името, никой не знаел как се нарича странникът. Преподобният се навел над измъчвания и нечистият дух

веднага го оставил. Вестта за това, което станало в църквата, бързо се разнесла из града и мъже и жени, богати и бедни, веднага забързали към храма, за да поканят у дома си Божия угодник; едни му обещавали да уредят манастир с владения и имения, други искали да му дадат храна и всичко необходимо за живеене. Но рабът на Всесилния Бог отхвърлил всичко, което му предлагали: излязъл от града и недалеч намерил пустинно място, където си направил малка килия. При него започнало да се стича множество народ: като виждали добродетелния му живот, някои от идващите се възпламенявали от любов към вечния живот и под ръководството на преподобния се посвещавали на служба Богу; така бил създаден манастирът. Когато учениците на свети Исаак го молели заради манастирските нужди да приема даровете, които му донасят, той, който твърдо пазел любовта към нищетата, отговарял: щом монахът придобива имане, вече не е монах; така се боял да не изгуби бедността си, както богаташът скъперник се страхува да не изгуби съкровищата си.

Свети Исаак бил надарен с пророчески дух; поради чудесата и своя сияен като светлина добродетелен живот станал известен на всички жители на тази страна. Веднъж, когато се свечерявало, той наредил на братята да нахвърлят в градината всички лопати, които се намерят в манастира, и когато на другия ден станали за сутрешните молитви, преподобният им казал: към изгрев слънце пригответе храна за нашите работници. После, когато в посоченото време храната била приготвена, Исаак наредил да я вземат и се упътил с братята към градината; тук намерили толкова работници, колкото лопати били донесли вечерта. Тези хора били крадци, които се промъкнали в градината за грабеж; но като влезли, се отказали от намерението си, взели лопатите, които били там, и започнали да работят, докато дошъл преподобният; през това

време те прекопали всичката необработена земя. Като се приближил към тях, Исаак казал:

- Радвайте се, братя! Оставете работата, защото през нощта добре се потрудихте.

Той им дал храната и ги поканил да се подкрепят и да отпочинат от труда си. Когато се нахранили, преподобният се обърнал към тях с думите:

- Отсега нататък оставете всяко желание да вършите лоши неща; ако ви е нужно нещо от градината, влезте открито, поискайте каквото ви трябва и го вземете с благословение, а кражбата оставете.

След това преподобният наредил да им дадат толкова пшеница, колкото поискат. Така онези, които били влезли в градината с лоши намерения, излезли оттам без грях, с благословение, като носели и награда за труда си.

Друг път при Исаак дошли странници, облечени в дрипи, и го молели да им даде дрехи. Като им казал да почакаат малко, преподобният извикал при себе си един от учениците и му казал тайно:

- Иди в горичката зад манастира, там на едно място има дърво с хралупа; вземи дрехите, които намериш в нея, и ги донеси тука.

Братът се отправил натам и наистина намерил скрити дрехи в хралупата; взел ги всичките и ги предал на учителя. Като получил дрехите, Божият угодник ги дал на странниците с думите:

- Понеже сте голи, вземете и се облечете.

Те ги взели и разпознали собствените си дрехи, които нарочно били скрили; обхванал ги голям срам, защото, като

мислели с лъжа да придобият чужди дрехи, те отново получили своите.

Случило се също, че един благочестив човек изпратил на преподобния по слугата си две кошници с храна, като просел молитвите на светеца. Слугата скрил едната кошница по пътя, а другата донесъл на Божия угодник, като предал молбата на този, който го изпратил. Свети Исаак приел кошницата мълчаливо, после дал такова наставление на слугата:

- Аз приемам даровете, а ти внимавай с кошницата, която скри по пътя: в нея е влязла змия и ако не се предпазиш, ще те ухапе.

Тези думи засрамили слугата и събудили у него страх, но и радост при мисълта, че е научил за змията, от която можел да умре.

Така разказва свети Григорий Двоеслов за преподобния Исаак Сирин. От него е запазена книгата "Подвижнически слова", в която са събрани твърде полезни наставления за монасите. Заради своя живот самият той се удостоил от Бога да бъде записан в книгата на вечния живот и заедно със сонма на светиите предстои пред Словото на Отца, Христа, Божия Син, на Когото заедно с Отца и Светия Дух слава навеки. Амин.

Тропарь преподобному Исааку Сирину

глас 1

Добре священствуя во градех, / и в пустынях вселивыйся
процвел еси, Исааче, / начальник монашествующим показался
еси / и учитель подвижников, / сего ради память твою
достодолжно празднующе, сиче взываем: / слава
прославльшему тя Христу, / слава тя освятившему, / / слава

давшему нам тя, предстателя искусного.

Кондак преподобному Исааку Сирину

глас 8

Яко иерарха Богоноснаго и преподобнаго, / учредителя
пустыни тя восхваляем, / Исааче священноявленне,
предстателю наш. / Но яко имеяй дерзновение ко Господу, / о
всех моли чтущих тя и взывающих ти: // радуйся, отче
богомудре.

В памет на преподобната Антуса (801 г.)

Бащата на света Антуса дълго я уговарял да се омъжи, но тя не се съгласявала и когато след смъртта му станала свободна, раздала всичкото си имущество на бедните, на църкви и на манастири. Тя станала майка за множество сираци и защитница на вдовици. Благочестивата императрица Ирина неведнъж усилено я молила да живее заедно с нея и да участва в управлението на империята, но тя решително се отказала от това. Докато живеела в двореца, отгоре носела богати одежди на царска дъщеря, а под тях - власеница; употребявала оскъдна храна и пиела само вода, като в очите и' винаги имало сълзи, а на устата и' - църковни песнопения. После, когато приела пострижение в Омонийската обител от ръцете на свети Тарасий, тя станала монахиня и оттогава нито тя самата излизала от обителта, нито разрешавала на някоя от сестрите. Не пропускала нито едно църковно богослужение, като се лишавала от почивка, не губела бодростта в молитвата и не отслабвала в молитвените бдения, като сълзи на съкрушение винаги течали от очите и'. Смирението и' превишавало всякаква мярка, тъй като тя служела на всички

сестри, чистела църквата, носела вода, по време на трапезата никога не сядала на масата и прислужвала на другите. Като прекарала по този начин целия си живот, преподобната с голямо богатство от добродетели заминала при Господа, на 52 години.

В същия ден се чества паметта на преподобномъчениците Мина, Давид и Иоан, пронизани от сарацински стрели в Палестина.

ЧЕТИ-МИНУТЕ НА СВ. ДИМИТРИЙ РОСТОВСКИ

† **ВИЖТЕ ОЩЕ**

Отстъплението от вярата наречено "нов стил"

ЗА СЪКРАЩАВАНЕТО НА ЛИТУРГИИТЕ, ТАЙНСТВАТА И ТРЕБИТЕ В НОВОСТИЛНАТА ЦЪРКВА

ЗА ПРЕМАХВАНЕТО НА ОГЛАШЕНИЕТО

ЗАЩО БОГ НИ ИЗОСТАВИ

ЗА КОРЕНА НА ЗЛОТО, ЗА НАЧАЛОТО НА ОТСТЪПЛЕНИЕТО НА РОДНАТА НИ „ЦЪРКВА“, ЗА БЪЛГАРСКАТА СХИЗМА

Театърът на антихриста

ИСТИНАТА ЗА НАШИЯ НАРОД

Християнството на българите и техните владетели

ИДЕЯТА "ПРАВОСЛАВНИ БУДИТЕЛИ"

Православна ли е демокрацията

Народе, народе...

Защо се премахва вероучението

За старостилния икуменизъм

КОЙ СТОИ ЗАД ОТСТЪПЛЕНИЕТО

ДИСЕКЦИЯ НА ЧОВЕКООМРАЗТА

**ПАСТИРСКО ОКРЪЖНО ПОСЛАНИЕ ПРОТИВ
МАСОНСТВОТО**

Против юдомасонството

Изповедание на вярата

КЪДЕ СЕ Е СЪХРАНИЛО ПРАВОСЛАВИЕТО